Mizah

— SAYIN BAYLAR, BAYANLAR... ARZUYU UMUMİ ÜZERİNE UŞŞAK FASLI DEVAM EDECEKTİR!.

GÜLLER - DIKENLER

YİNE SEÇİM MÜNASEBETİLE

Seçim emniyeti var mı? Yok mu? Bunu anlamak mümkün olamıyacak. Eğer demokratlar seçimlere iştirak etmezlerse emniyetsizlik nasıl anlaşılır? İntihap zamanı iktidar partisi kendi kendine gelin güvey olacak. Hükûmet bunun önünü almak için hemen meşhur müstakil grup reisi Ali Rânâ Tarhana «Seçim ihtiyat partisi» adiyle bir parti teşkil ettirmeli ve kuvvetli bir seçim mücadelesine girmesini emreylemeli. Bütün harp senelerinde bu danışıklı müstakilliği o tarihî: «Müstakil grup, hükûmetin kararını tasvip eder.» cümlesiyle yerine getiren bu zat kimbilir bu işi ne kadar güzel yapar!

ÖLÜMLERİN EN RAHATI

Bir gazetede okudum: Yeni icat olunan bir harp, daha doğrusu imha âleti bir şehri bütün binaları, âbideleri ve nüfusiyle iki dakikada yokediyormuş. Öyle zannediyorum ki insanların birbirlerini öldürmek için icat eyledikleri silâhların en mükemmeli budur. Önden giden, arkadan ağlıyan kalmıyor. Bir anda kim var kim yok el ele verip Fikretin dediği gibi:

Bir atlayış! Ne diyorlardı? Pek de anlamadım.

mısraile öbür dünyaya geçilecek.

Fakat bunun sonu ne olacak? Hem kıyametten bahsediyoruz. Hem de ne olacak diyoruz. Ne olacak? İnsanlık yeniden hesaba koyulacak... Arnavudun hesabı gibi mori baştan!

ŞEHİR FACİALARI

Üsküdarlı avukat Reşat Kaynar «Şemsipaşa faciası» diye bir makale yazmış. Facia, Şemsipaşa semtinin bir mezbele haline gelmesidir. Bundan evvel «Kalamış faciası» idi: Ondan evvel de zannedersem «Sarayburnu faciası» idi. Böyle faciayı semt semt yazacağımıza şuna eski melodramlar gibi «İstanbul faciası» 500 perdelik dram, desek daha kestirme bir iş yapmış olmaz mıyız?

BİR REKOR

Cemalettin Bildik'in Floryaya ait dikkate değer bir röportajı var. Kazana dönmüş İstanbulun buyurulmaz kepçesinin Floryada incelediği hesaba şaştık: Kaşarın kilosu 30, beyaz peynirinki 20 liraya geliyormuş. Bir tek karaciğer 9 lira, bir tek hıyar da 120 kuruş. Domatesin kilosu 300...

Halimize çok şükür. Bir de biz hayat pahalılığından şikâyet ediyorduk!.

MÜNASİP SÖZ

Seçim Kanununu Meclis kabul etti. Bazı teşekküller yüksek makamlara müracaatla seçim emniyetinin muhafazasını temenni eylediler. Alınan cevaplar, bilhassa Başbakanınki dikkate şayandır. Hasan Saka «Kanun, bütün teminat unsurlarını havidir.» diyor.

Halbuki böyle söyliyeceğine «kızı kendi haline bıraksan ya davulcuya, ya zurnacıya varır» derler gibi söz sarfetmiş olsaydı daha münasip olmaz mıydı?

YERLİ FİLM MÜSABAKASI

Yirmi otuz filim arasından seçilen üç filimden birinin intihabı için cuma günü Sümer sinemasına jüri âzası ile gazeteciler ve davetliler toplanmış.

Öğleden sonra ikiden yedi buçuğa kadar süren üç filimlik seans sona erdiği zaman bazı seyirciler evden hamam burnuzları ile çamaşır getirtmişler, bazıları da evlerine dizleri tutulduğu için sedye ile götürülebilmişlerdir. Filmi seyretmek üzere çocukları ile gelen münekkitler, locaları ve karanlık köşeleri nemlendirmek suretiyle ortalığa ılık bir hava yaymışlardır. Bu müsabakadan bir netice çıkmazsa ikinci müsabaka için davet edilecek zevatın beraberlerinde bir desti su, biraz peynir ekmek ve bir de lâzımlı getirmeleri hususi surette fıslanmıştır.

HAGANA İLE MASANA

Kim ne derse desin, Filistinde Arapların vaziyeti çok sağlam değildir. Aylar geçiyor; hâlâ maval okuyorlar. Öbür tarafta Yahudilere gelince kaya gibi duruyorlar. Koskoca Arap ittihadı hâlâ küçücük Yahudi hükûmetini ortadan kaldıramadı.

Meselenin en tatlı tarafı mütarekede Yahudi kuvvetlerinin birbirlerine düşmüş olmalarıdır. (Hagana) mı (Masana) mı ne ise onlar «Mütareke var, bunlara el sürmek olmaz!» demişler, ötekiler «Biz çeteyiz. Mütareke tanımayız.» demişler, gemiye hücum etmişler... Dan dun bir iki tüfek patlamış. Gazetelerde büyük manşetlerle «Yahudiler birbirlerine düştüler!» diye yazılar görülmüş. Fakat ne hikmetse gemideki mühimmat boşaldıktan sonra iki tarafın muhasaması mayna olmuş ve bunun mükemmel bir kaşkariko olduğunu da kimse çakmamış!

BİLMECE, BİLDİRMECE.

Bundan 74 sene evvel İstanbulda neşredilen bir mizah gazetesi (Bilmece) başlığiyle bir mizahî fıkra yazmış. Bu fıkrayı zamaneye tatbik ettik. Söyle oldu:

— Bil bakalım. O nedir ki bundan evvel on idi eksile eksile bir kaldı.

Muhatabı o zaman çıkan bir gazetenin muharrirlerini söylüyor.

— Hayır, bilemedin.
— Yenir mi? Yenmez mi?
— Yenmez.
— Öyle ise arpa ekmeği.
— O da değil.
— Canlı mı? Cansız mı?
— Cansız.
— Kalkınma Partisi âzası
— Hayır o da değil.
— Üzerine binilir mi, binilmez mi?
— Binilir.
— Halk otobüsleri.
— Hayır.
— Yürür mü, yürümez mi?
— Yürümez.
— Anladım. Tramvay arabaları.
— Hayır.
— İçilir mi, içilmez mi?
— İçilmez.
— Şişesi on kuruşa satılan sözüm ona menba suları.
— Yine bilemedin.
— Denizde mi, karada mı?
— Denizde.
— Karşı sahilé işliyen Nuh tekneleri...
— İşte şimdi üstüne vurdurdun!

Tecrübe ettiniz mi?

DENTOSİL

Diş Kremi

Bol köpürür, zevkinizi okşar sizi ferahlandırır.

MİZAH

Ciltleri ve cilt kapakları

4 üncü cildimiz tamamlanmış bulunmaktadır. Yakında bu cildin kapakları satışa çıkarılacaktır. Diğer ciltlerin mevcudu azalmaktadır.

Sayı : 106 — Cilt : 5 FİATI 25 KURUŞTUR 16 Temmuz 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Azar, azar...!

HAFTANIN en mühim hâdisesi Seçim Kanunudur. Müfritler ağır basarak seçim emniyeti için düşünülen maddeleri atlatıverdiler.

Meselenin bu şekli alması memlekette derin bir acı ve bir tesir bıraktı; âdeta matemli bir hava esti ve esmekte devam ediyor.

Geçen gün vapurda iki koyu muarızın münakaşasına şahit oldum. C.H.P. li:

— Birader! diyordu. Öyle her şey birden olmaz... Yavaş, yavaş. Seçim hürriyeti de birden değil azar azar tatbik edilir.

Muhatabının ne cevap verdiğini bilmiyorum. Fakat bu azar azar kelimesi bana şu hikâyeyi hatırlattı:

Kanlıcalı şair Nihat bey, bir meseleden canı sıkılan Mısırlı Kâmil Paşayı o kadar güzel mazmunlarla eğlendirir ve gamını dağıtır ki Kâmil Paşa: «Nihat, der, yarın kâhyayı gör.» Ertesi günü Nihat bey kâhyanın dairesine damlar; meseleyi hatırlatır; kâhya hemen çekmeceyi açar Nihat beye on lira verir. Kâmil Paşanın keremini bilen Nihat bey: «Paşa böyle ihsan vermez... Ben kendisini bir göreyim.» der. Kâhya beş daha verir. Nihat bey itiraz eder, on daha koparır ve böyle uğraşa uğraşa nihayet yüz lirayı tamamlar. Biraz sonra Paşanın huzuruna çıktığı zaman Kâmil Paşa sorar:

— Nihat! Nerede kaldın?

— Efendim, ihsanınızı kâhya bendenizden ceste ceste tahsile çalışıyordum!

MİZAHÇI

BİRİ İÇERİDEN, BİRİ DIŞARIDAN

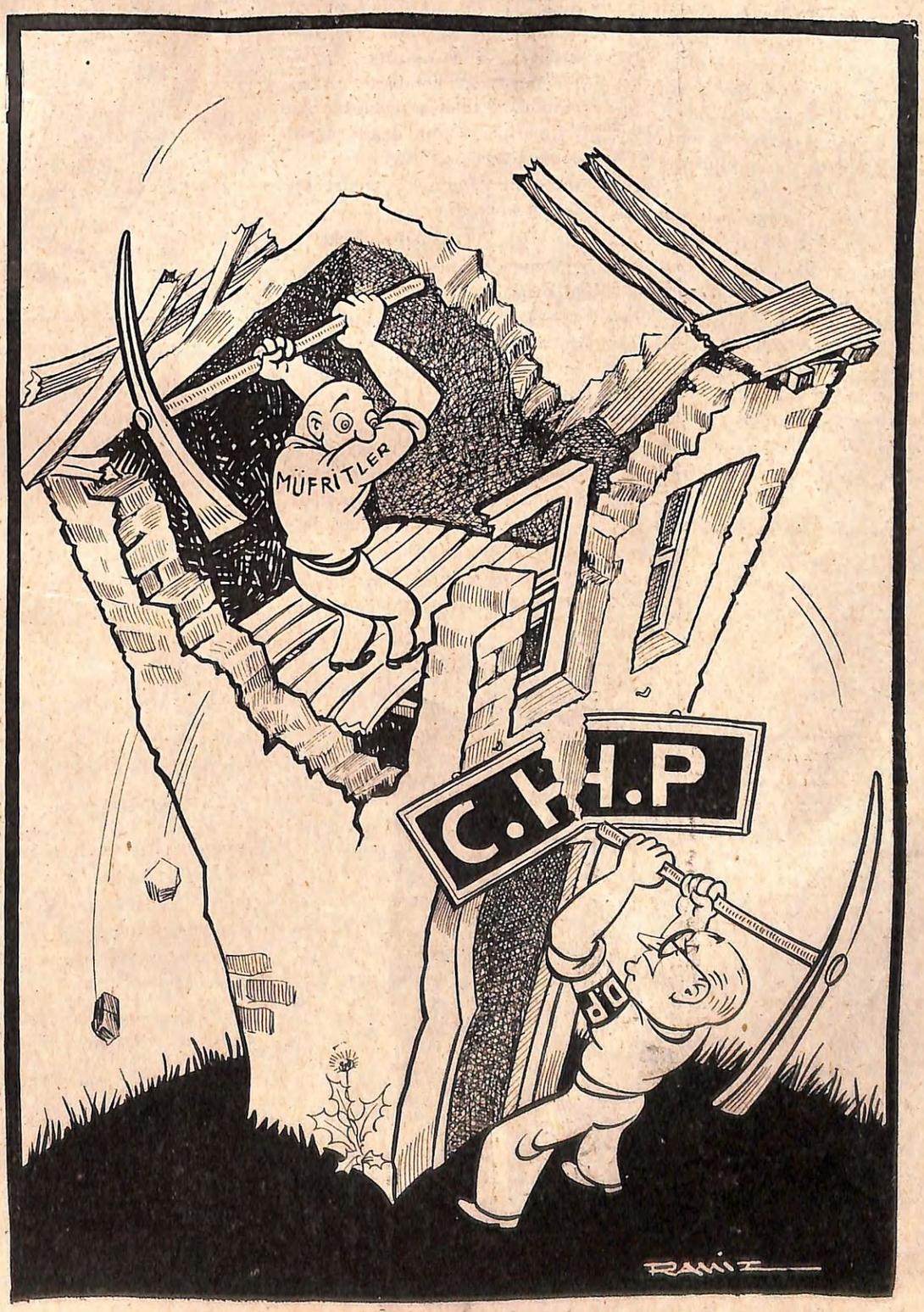

D. P. — Yardımınıza teşekkür ederim!

Onlar Gibi...

Yazan: Burhan Felek

İstinsah eden:

Refi' Cevad ULUNAY

Bir haftadır Rahminin karısı ile çocukları bizde... Rahmiyi bilirsiniz ya... Hani mahallede «Sülükçü Rahmi» derlerdi. Mektepten çıktıktan sonra Defterhaneye girdi, oradan da İnhisara geçti. Şimdi Çanakkale'de memur. Bir gün vapurda rastladık. Karısının hava tebdili ihtiyacından bahsetti. Ağzımdan: «Bize niye gelmiyorsun?» lâfı çıkıverdi. O da bir ay İstanbul safası sürsünler diye karısını, çocuklarını bize göndermiş. Allah kimin varsa bağışlasın... Biz çocuktan pek hoşlanmayız. Valide sinirlenir, refika da öyle. Arada ben kaldım... Büyüğü yüzünüze güller peklik olmuş, «oturak» diye tutturdu. Gelgelelim yalnız kalmıyor, korkuyor. Annesi onu hâşâ huzur lâzımlıya oturtup oturduğumuz odaya getiriyor. Çekilir şey değil.. Hele yemek üstüne.. Ne ise efendim uzatmıyalım:

Geçen gün kadıncağız: «Felek bey, dedi. Bu pazar rica ederim bizi sulara götürünüz.

— Hangi sulara?

— Sarıyerdeki sulara...

Ben de bu pazar Vasfi Rıza ile Neemi Rızayı bekliyordum. «Fakat» demeğe kalmadan valide atıldı:

— Pek münasip olur, dedi.

Biraz öteberi hazırladık, En münasip yol Taksimden otobüse binmekti. Sözümüz meclisten dışarı kuyruğa girdik. Güneş bir taraftan, kalabalık bir taraftan. Önümde iri yarı bir dudu vardı... Kadın değil seyyar soba. Otobüs gelince biraz itişme oldu. Dudu birdenbire bir feryat kopardı:

— Ah! mega budum bitti.

Ondan sonra gözlerinin akını bana devirdi:

— Demindeberi ekseme abandın ise ses etmedim. Ama kalçama çimdiği ne deyi bastın? Utanmazsın zo?

Diye çıkıştı. Meğer Rahminin büyük oğlu Cengiz bacağımızın arasından kayarak karının budunu çimdiklemiş: Biz dudu ile ağız dalaşı yaparken otobüs gelmiş, dolmuş, gitmiş.

Bu sefer de Cengizin küçüğü ağlamağa başladı. Çocuğun her günkü marazı tutmuş. İster istemez kuyruktan çıktık; ben yavrucağızı aldım, Taksim helâlarına götürdüm. Döndüğümüz zaman ikinci otobüs de gitmişti. Nihayet:

— Bir dolmuş bulalım.

dedim. Kristalin yanında arabalar bekliyordu. Şoför:

— Haydi Sarıyere...

diyordu... İçeride dört kişi vardı; beş de biz dolduk. Etti dokuz... Yolculardan biri buram buram sarmısak kokuyordu; yanımızdaki de öğleyin paça yemiş olacak fena fena geğiriyordu. Hacıosman bayırını geçtik, Sarıyerde durduk.

— Geldik efendim...

— Biz sulara gidecektik..

— Bizim tarife buraya kadar.

Dolmuştan indik. Talika araba bulduk. Bu sefer de arabacı: «Beş kişi almam!» diye tutturdu. Ne ise güç belâ arabacıyı razı edebildik. Çırçır suyu girmeden içeceğimize mahsuben para alıyordu.

Dönüşe ne bahasına olursa olsun vapurla dönmeği kararlaştırdık. Aksi olacak... Vapur da bizi aktarma yapmak üzere Çengelköyüne çıkarttı. Gelen vapurlardan hiç biri Beşiktaşı tutmuyordu. İster istemez Üsküdara çıktık. İskelede bir ses:

— Vay Burhan ağabey!

dedi. Döndüm. Bizim Kantaronla Lâpçin...

— Ne arıyorsunuz burada?

— Bir şey kaybetmedik ki arıyalım ağabey...

dediler. Kantaron:

— Senin karayağız delikanlı ile tombul arkadaşına rastgeldik. Selâm söylediler, dedi.

Nihayet gelen vapura bindik ve Köprüden Maçkaya çıktık. İşte pazar gezmemiz böyle oldu.

Selâmsızlı okuyucuma:

Mektubunuzu aldım. Olimpiyada gitmeden evvel bu meseleyi şehir meclisinde bahis mevzuu edeceğim. Musiki bahsinde rüfeka alaturkayı tercih ediyoruz. Hürmetler efendim.

B. F.

— *Kimlerdensin?*

— *Halk Partisinin, müfritlerinin müstakillerindenim. Ya sen ?*

— *Ben de Demokratlardan ayrılıp müstakil olmuşken, şimdi Millet Partisini kuranlardanım!*

— İktisat talebelerimizin yüzde onu muvaffak olmuş.

— Darısı iktisat bakanlarımızın başına!

Çifte Keramet

ONLAR

İkitdar partileri bizde nizam yaparlar,
Yaptıkları nizâmı hem de sağlam yaparlar;

★

Emekliler kanûnu emekler encümende,
Bekliyenler, gün gelir, belki bayram yaparlar;

★

Fakat sayın Düşünsel söze başlarsa derhâl
Millet vekillerine yüzde kırk zam yaparlar...

★

Nerde seçim kanûnu diye millet haykırır;
Bugün yarım yaptılar, yarın tamam yaparlar!

★

Emniyetli hükümler umarken halk efendi,
Ağalar da kendine göre ahkâm yaparlar.

★

Herkes ister hâkimi seçim kurullarında;
Onlar, makamlarına bir istihkâm yaparlar...

★

İktidar partileri arzu ederse, Ozan,
Sümme hâşâ - çamurdan bile adam yaparlar!

DELİ OZAN

TEMMUZA DAİR

Fırkanın ismi müsemmâsına mi'yâr olamaz
Halk olur ismi fakat kendisi zinhâr olamaz.

★

İşte temmuz dokuzun tâze seçim kanûnu
Hayli mahsûl-i zekâ olduğu inkâr olamaz

★

İşbu kanûna uyup dâhil olanlar seçime
Şüpheden gayri yaman derde giriftâr olamaz

★

Dâimâ etse de dünyâda tekerrür târih
Yirmi bir temmuzumuz bir daha tekrâr olamaz.

★

Yirmi üç temmuza hürriyetin i'lânı deriz
Sene kırk oldu gözüm nûru bedîdâr olamaz

★

Bütün ümmîd-i salâh on iki temmuzda idi
Kaybolup gitti o hülyâ yeniden vâr olamaz

★

Millet emrinde tebâh olsa da her lâhza Ozan
Bayarın benzeri bir merd-i fedâkâr olamaz.

AKILLI OZAN

Köylü Dayı — Ziraî donatımın bir şey yapacağı yok... Haydi gelin de biz donatalım!

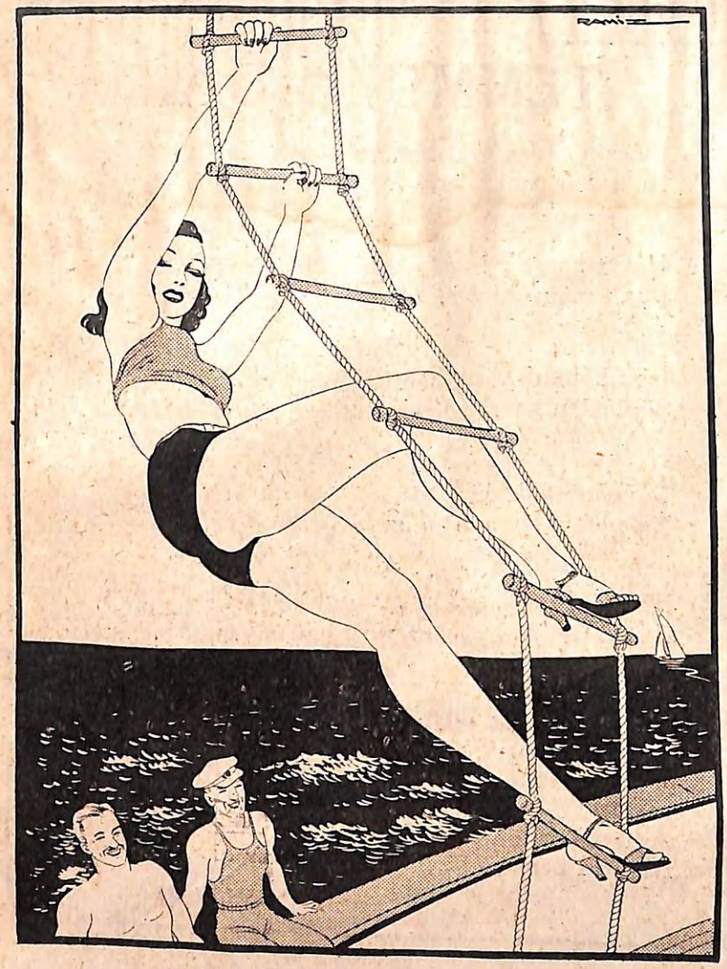

— *Ne sevimli, ne mükemmel, ne harikulâde..*
— *Maşallah yükselen birinin aleyhinde bulunmayıp metheden, ilk defa seni görüyorum!*

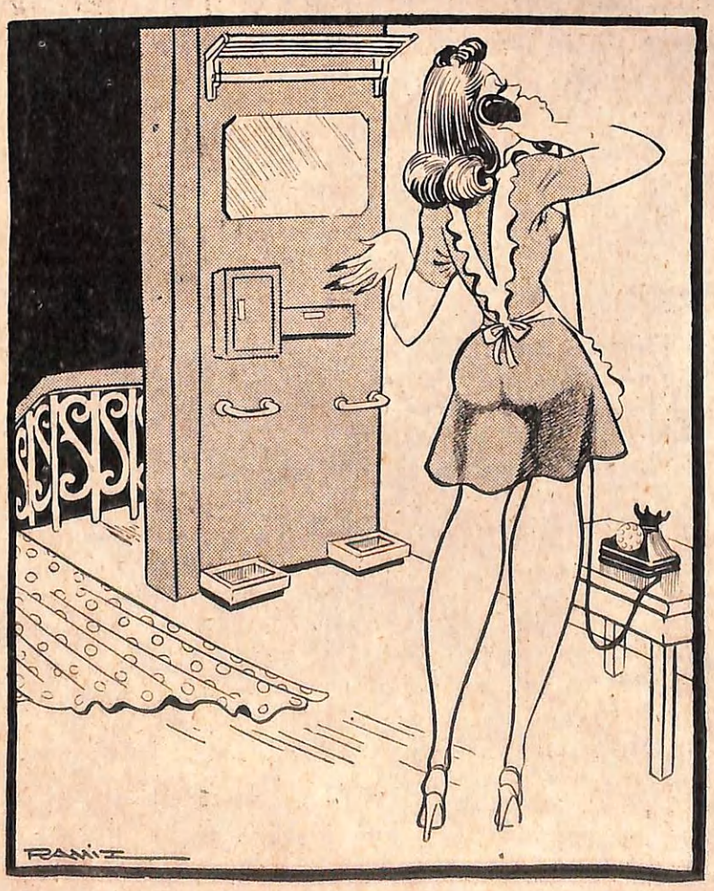

Hizmetçi — Hanımefendi evde yok, şimdi çıktılar. Etekleri de çıkmak üzere..

Betarz-ı kudemâ

Bu da
Dedim, Dediler

Bana (Mecnun) dediler, yâre de (Leylâ) dediler
Çektiğim derd-ü gamın ismine sevdâ dediler

Bu sizin sözleriniz doğrusu pek doğru dedim
Doğrudan gayri kelâm etmeyiz aslâ dediler

Neye zulmette oturmaktasınız böyle dedim
Mihr-i hürriyet-ü hak doğmadı hâlâ dediler

Kimsiniz siz, dedim, îlâm ediniz bendenize
Denilir bizlere hallâl-i muammâ dediler

Dedim öyleyse cevâb eyleyin îtâ soruma
Sor, ne isterse canın, eyleme pervâ dediler

Taht-ı emniyyete girmez mi, dedim, bizde seçim
Vardır (ammâ) sı, pek âlâ girer ammâ dediler

Söze benzer mi, dedim, ettiği sözler (Göle)nin
Bir küçük eksiği vardır o da mânâ dediler

(Saka) vermekte midir millete azçok su dedim
Ediyor sadece yârânını iska dediler

Ne zaman şâd olacaktır vatanın kalbi dedim
Bunu yalnız bilir Allâh-ü Teâlâ dediler

Ne yapar, var mı gören kimse, dedim, (Kırdâr) ı
Küçük esnâfı eder (Kargatulumbâ) dediler

Dedim et şirketi etmiş mi teşekkül acebâ
O dahî kondu hasır altına hayfâ dediler

Eski meb'uslar acep şimdi ne yapmakta dedim
Onların her biri bir bankada â'zâ dediler

Kuran olmaz mı, dedim, bir de bağımsız fırka
Onu yalnız kuracaktır (Ali Râ'nâ) dediler

Dedim, imlâmızı koymak gerek artık düzene
Bugün ancak edilir kiseler imlâ dediler

Ne yapar, söyleyiniz bâri dedim, (Dil Kurumu)
Şimdilik geçmededir âh o da dalgaa dediler

Dedim, ikaaz edecek kimse bulunmaz mı onu
Buna sâ'y etmede çoktanberi (Vâlâ) dediler

Yeni şairlerin eş'ârı nasıl nesne dedim
Var ne mâ'nâsı, ne mevzûn-ü mukaffâ dediler

Okuyanlar bu güzel şiri şaşıp ey (Râsıd)
Yazamaz böyle gazel doğrusu (Yahyâ) dediler.

RÂSID

Bana göre:

Sokaktaki gürültü

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Nadir Nadinin «Sokakta Gürültü Var» isimli kitabını okudunuz mu? Okumadınızsa tavsiye ederim. Onda, mozaiklerle süslü, nadide bir antika parçanın temaşasından duyulan zevkin cinsini bulacaksınız.

Bugün ben de size sokaktaki gürültüden bahsetmek istiyorum. Ama önceden haber vereyim, benimkisi kuru gürültü.

Gürültüden, oldum bittim hoşlanmam. Seyyar satıcıların solutmaz sancı gibi arka arkaya akseden naaralarını susturmak elimde olmadığı için, acısını evdeki gıcırtılı kapılardan alırım, bir elimde tavuk tüyü, ötekinde zeytinyağı tabağı, ikide bir, menteşeleri yağlarım. Mintarafillâh tam benim çalışacağım saate rastlıyan, Halepli komşunun radyosundaki mavalı bir «Uskut ya seydi!» feryadiyle susturacağım gelir; ama, yerimden kalkıp, kendi radyomu kapatır, Ankara istasyonunun yayınladığı mavallardan birini susturarak teselli bulmağa çalışırım. Üst kattaki kiracının hasarı çocuğu, kanapelerin, koltukların, dolapların tepesine tırmanıp oradan kendini yere bırakarak her tarafı zangır zangır titretme tertibi bir oyun icat etmiştir. Böyle yüksele yüksele, damlara kadar tırmanacağı güne intizaren, sarsıla sarsıla kopan tavandaki ampulleri haftada bir değiştirir, işi şimdilik lâhavlelerle idare ederim.

— Niyetli misin?

— Evet, bir şey bulursam yemeğe niyetliyim..

Bir kaç gün evvel, şehrin gürültüsü canıma tak dediği için, kafamı dinlemek ihtiyaciyle, Boğaza kadar bir uzaklaşmak istedim.

Çocukluğum Boğaziçinde geçtiydi. O mesut günlerin sâkin, gürültüsüz, patırtısız havasına bir kaç saatçik olsun kavuşursam, beni bir hafta idare edecek kadar sinir sükûneti biriktiririm hülyasiyle iskeleye ayak bastığım anda, dünyanın ne kadar değişmiş olduğunu anladım.

Dediğim tarihlerde, köyümüzün en gürültülü zamanı akşam vapurlarının saati idi. Cadde üzerindeki evimizin penceresi önünde oturup, vapurdan çıkanların geçişini seyretmek günün en büyük eğlencesiydi. Bu en gürültülü saatte ,caddede, iki üç çekçek arabasının tekerlek tıkırtısından, bağlarda, bahçelerde oturanların nakil vasıtalarını teşkil eden merkeplerin nal şıkırtısından ibaret günübirlik misafir kadar saygılı bir faaliyet olurdu. Ondan sonra, köyün biricik canlılığı, yine karşımızdaki bostanın dolap gıcırtısından, sokak köpeklerinin uzaktan uzağa akseden havlaşmalarından, ara sıra duyulan şirket vapurlarının düdük seslerinden ibaret kalırdı.

Ne güzel günlermiş! Biribirimizin lâfını işitmek için, sokaktaki, komşudaki, tepemizdeki gürültünün dineceği eşref saati beklemeğe; başımızla kulağımız acaba yerinde buruyor mu diye anlamak için elimizle yoklamağa lüzum kalmadan konuşur, dertleşir, anlaşırdık:

Hiç unutmam, sinirlerimizi bozan tek gürültü, karşıdaki karakolun manyetolu telefonu idi.

Limanımıza gelen Amerikalı dostlarımızın götürdükleri hatıralar!

Komiserin, Üsküdar karakoliyle «Alo!» lardan, «Ahmet efendi, işitmiyor musun be yahu!» lardan ibaret, dakikalarca süren boşuna nefes tüketmelerinden sonra, ortalık yine derin bir sessizliğe gömülür, başlar, kulaklar, sinirler, sessizliğin ne büyük bir nimet olduğunu daha iyi hissederdi.

İşte bir kaç gün evvel, dünyanın ne kadar değişmiş olduğunu bana anlatan o köye gittim.

İskeleye ayak atar atmaz, beni, gazinonun radyosundan fırlayan bir tenor karşıladı. On adım yürüdüm, yürümedim. Yanıbaşımdan, iri çapta dizi dizi kestane fişeği patlar gibi gürültüler saçarak bir motosiklet geçti. Karşıdan, arka arkaya gelen iki otomobilin klaksonları havayı yırtarken, arkamda, langur lungur bir kömür kamyonu peyda oldu. Yürüdüm, köyün ufacık meydanında, mahalle çocukları, Tarzanın kulakları yırtan vahşi yaygaralariyle oradan oraya koşuyorlardı .

Caddenin sonuna kadar gitmeğe tahammül edemedim. Döndüm, iskeleye geldim, ilk bulduğum vapura atladım, Köprüye çıktım.

Her birinin bir ismi olan devirler arasında, bu devrin ismi sürat devri olacak diyoruz. Bence, sürat ve gürültü devri olmalı.

Laf aramızda, hepsini birbirini tamamlayıcı şartlar saydığımız sür'atin, gürültünün, ateşli faaliyetin ortaya çıkardığı neticeye ben medeniyet diyemiyorum.

En ileri giden ,en fazla hız alabilen millet, dünyaya yayılmaktan, cihanı kendisine yem yeri yapmaktan, başkalarını öldürüp yalnız kendisi yaşamak için tabiatin elindeki enerjiyi kavurucu bir ateş haline getirmekten başka bir şey düşünmezse, buna medeniyet demek için biraz fazla safdil olmak icap etmez mi?

Her durgunluğun arkasından bir fırtına gelir; her fırtınanın arkası durgunluktur.

Bugünün insanları, şimdilik, ne kadar süreceği belli olmıyan bir sür'at ve gürültü fırtınası içinde bocalıyorlar. Marifet, bu kuru gürültüye pabuç bırakmamakta. Etrafımız gürültülü mü? Eh, bu gürültüye biz de karışıp, biz de biraz patırtılı yaşıyalım.

Gürültüye gitmemek için!

Çömezin Röportajları:
106
Çocuktan Al Haberi

Çizen: RAMİZ

Çömez — Bir ton kaç kilodur?

Çocuk — Her yerde bin, kömür tevziinde dokuz yüz elli kilodur!

Çömez — Bir kilo kaç gramdır?

Çocuk — Her yerde bin, ekmeğimizde sekiz yüz elli gramdır!

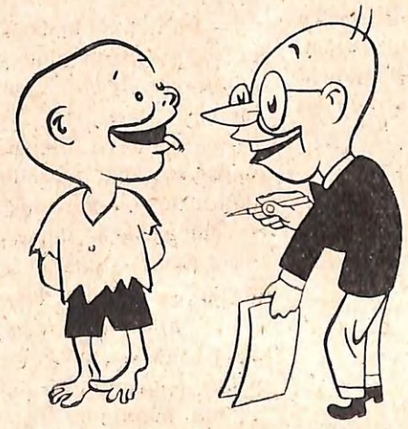

Çömez — Tatil ne demektir?

Çocuk — Bizim için yenihayat satmak, mevki sahipleri için yeni hayat

Çömez — Halk tipi ekmek neye derler?

Çocuk — Zenginlerin yediği beyaz ekmeğe derler!

Çömez — Tasarruf neye derler?

Çocuk — Küpünü dolduranlara bakmayıp altmış beşini dolduranları atmağa derler!

Çömez — Olimpiyat ne demektir?

Çocuk — Başkaları için spor, bizim için tetkik seyahatinin yeni ismi!

Çömez — Bu zamanda en haysiyetli nedir ?

Çocuk — En hasiyetli nane şekeridir!

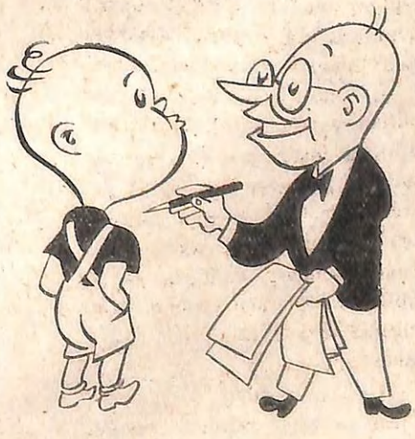

Çömez — Oruç kaç ay tutulur?

Çocuk — Şehirlerde bir ay, köylerde on bir ay.

Hikâye

Mevadd-ı infilâkiye

Yazan
HAVA

Nişanlandıklarının ertesi günü bir Anadolu turnesine çıkmıştı. Vazifesi icabı, ayın on beş günü seyahatte geçti, mensup olduğu müessesenin muhtelif şehirlerdeki şubelerini teftiş eder, geri kalan on beş gün de İstanbulda otururdu. Bir takım gecikmeler olmuş, araya Jülidenin geçirdiği hafif bir grip de karışmış, evdeki pazar çarşıya uymamış, nişan töreni, Remzinin İstanbul nöbeti yerine seyahat nöbetine rastlayıvermişti .

Çok sevdiği nişanlısının parmağına nişan halkasını takıp yüzde hiç olmazsa elli nisbetinde kendinin olduğunu gördükten yirmi dört saat sonra, on beş günlük upuzun bir mahrumiyete katlanmak kolay iş değildi. Ama, nikâh, düğün ve balayı bahanesiyle şirketten koparmağı tasarladığı bir aylık mezuniyeti tam alabilmek için, şimdi, vazifeyi hiç aksatmamak mecburiyeti vardı.

Remzi, ayakları geri geri giderek yola çıktı. Jülide, annesi, babası, hısım akrabadan bir sürü kalabalık, onu selâmetlemeye gelmişti. Bir aralık nişanlılar yalnız kaldılar. Remzi, göğsünün içinde bir kuş kanat çırpıyormuş gibi, tatlı yürek çarpıntıları geçirerek, Jülideye ebedî sevgi teminatı verirken:

— Aşkımı isbat etmek, her dakika yalnız seni düşündüğümü sana göstermek için, her uğradığım şehirden bir hediye getireceğim. Getireceğim hediyeler, pek mütevazı şeyler olacak. Ama, iş maddî kıymette değil, tabiî. Onların her birisini, sevgimin ebedî delili olarak kabul edeceksin..

★ ★

Bu on beş günlük ayrılık, Remzi'ye on beş sene gibi geldi. Şehirden şehre dolaşırken, şubelerin hesaplarını teftiş ederken, aklı hep nişanlısındaydı. Vaadini harfi harfine yerine getiriyor, her uğradığı yerde ucuz, pahalı, iyi, kötü bir şeyler alıyor, İstanbuldan yola çıkacağı zaman bilhassa bu iş için tedarik ettiği bavul yavrusu çantaya yerleştiriyordu. İşe ilk akşam başlamış, trende uyumamış, Eskişehirdeki kısacık duraklamadan istifade ederek istasyondan bir bilezik, bir de kolye almıştı. Turnesi bittikten sonra, yola çıkacağı günküne nazaran bir kaç misli fazla zevkli yürek çarpıntılariyle avdet ederken, çantasında, bu Eskişehir taşlarından başka daha bir yığın ufak tefek eşya vardı. Üryani eriğinden katır boncuğuna, davar çanından devayi-misk'e kadar, almadığı şey kalmamıştı.

Katır boncuğunun, davar çanının sevgiliye getirilecek hediyeler olmadığını o da biliyordu. Ama maksat, sadece, Jülideyi bir an bile hatırdan çıkarmadığını isbat etmekti..

Trenden inince çantasını bir hamala verdi. Kendisi bilet almak için önden yürüdü. Biraz sonra, hamal da gözüktü. A, o ne? Hamalın yüklendiği, başka müşterilere ait bavul, sepet, çanta, çıkın, çeşit çeşit eşya arasında, kendi valizi birken iki olmuş. Hamala:

— Bu ne? diye sordu.

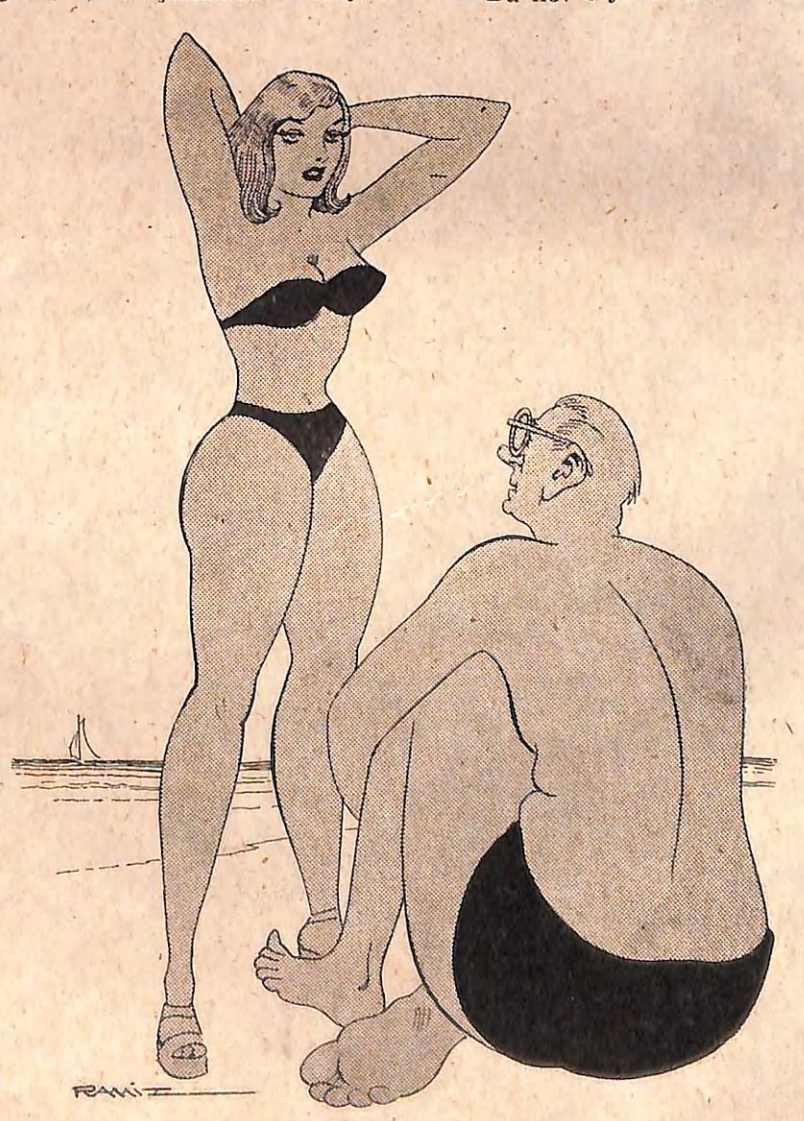

Erkek — Niçin geç kaldın?
Kadın — Ne giyeyim diye hayli düşündüm de ondan!

— Bu, başka bir efendinin, bayım, Şu sepetin sahibinin.

— Öyle şey olur mu canım? Yan yana koymuşsun. Şimdi biribirine karışırsa? Hangisi benim?

Hamal, birbirinin tıpkısı iki çantadan birini gösterdi:

— Sizinki bu, bayım. Ben işaret koydum, merak etmeyin karışmaz.

Remzi çantayı tuttu. Şöyle bir tarttı. Evet, ağırlığından belliydi, kendi çantası o idi.

«Ne olur, ne olmaz, belki vapurda karışır» düşüncesile çantayı yanına aldı, hamalın parasını verdi. Vapura girdi.

Köprüden çıkar çıkmaz bir taksiye atladı. Önce nişanlısının evine gidip hediye çantasını bırakacak, sonra şirkete gidip raporunu verecekti.

Öyle yaptı. Jülide çantayı onun elinden alınca, hayretle haykırdı:

— Bu ne? Ne kadar ağır çanta bu? Kurşun gibi, yerinden kalkmıyor. İçinde kimbilir neler var!

Remzi güldü. Yerinden kalkmıyacak kadar ağır bir çanta dolusu hediye getirmiş olmanin verdiği gururla, gülerek:

— Aman, dikkat et, mevadd-ı infilâkiye doludur, dedi.

Evde fazla durmadı, hemen işinin başına gitti.

İki saat sonra, bir odacı, elinde bir mektupla içeri girdi. Remzi mektubu aldı, açtı. Mektup, müstakbel kayınpederinden geliyordu. Remzi, üç beş satirdan ibaret olan bu mektubu, gözleri hayretten büyüyerek okudu. «Azizim Remzi bey. Anadolu seyahatinizden kızıma getirdiğiniz bir çanta dolusu hediyeyi, nişan yüzüğüyle birlikte, aynen iade ediyorum. Bu hediyeyi Jülideye verirken savurduğunuz nüktenin ne kadar aşağılık söz olduğunu bile idrakten âciz, sizin gibi terbiyesi kıt, içtimaî seviyesi düşük adama kız vermekte mazurum. Kızım da, nüktelerinizi ve hediyelerinizi başka yerlerde kullanmanızı ve bir daha gözüne görünmeğe teşebbüs etmemenizi tavsiye ediyor.»

Odacı, mektubu verdikten sonra odadan çıkmış, biraz sonra, elinde mahut çanta ile dönüp gelmişti.

Remzi, telâşla çantayı açtı.

Ağzına kadar kuru fasulya dolu idi.

FIKRALAR

BAYILAN BAYILANA

Leylâ, Neclâya nişanlısından bahsederken:

— Öyle cömert bir çocuk ki! diyordu. Bak meselâ şu yüzüğe, Ne güzel, değil mi? Gören bayılıyor...

Neclâ mahzun mahzun başını salladı :

— Evet, dedi, ben de bu yüzüğü geri verirken baygınlıklar geçirdim...

SEVGİLİLER

Markiz pastahanesi sahibi A. Çakır, arkadaşına gözü şişmiş, burnu çarpılmış, ağzı bir tarafa gitmiş halde rastladı:

— Geçmiş olsun! dedi. Ne oldu?

— Hiç, canım! Sadece sevgililer arasında geçen bir hâdise.

— Sahi mi? Demek seni bu hale sevgilin koydu ha?

— Hayır. Öteki sevgilisi.

İSTİNAT NOKTASI

Şehircilik mütehassısı M. Prost, bir konferans hazırlamıştı. Bunu mesai arkadaşlarına anlatırken:

— Göreceksiniz, diyordu. Bu konferansım büyük bir hâdise olacak. Mesken buhranının giderilmesi çarelerini açıklıyacağım.

Arkadaşlarından biri hayretle sordu:

— Peki ama, bunu neye dayanarak söyliyeceksiniz?

M. Prost, derhal cevap verdi:

— Masaya dayanarak..

KÜÇÜMENCİK

Genç kadın güzelliği ile öğünüyordu:

— Meselâ, dedi. Ayaklarıma bakın: Ömrünüzde bundan daha küçük şey gördünüz mü?

Ankara radyosu temsil sanatkârlarından Saime Arcıman:

— Gördüm, dedi: Ayakkaplarınız!

LÂ RAHATE...

Dünyanın gitgide bozulduğunu ileriye sürenler bir araya toplanmışlar, eski günleri yâd ediyorlardı. İçlerinden biri:

— Cehalet bir bakıma iyi imiş, birader, dedi. Meselâ eski insanlar gayet rahat yaşarlardı, çünkü onlara göre dünya öküzün boynuzundaydı...

Dinliyenlerden şehir hatları baş memuru Osman onun sözünü keserek güldü:

— Doğru, dedi. Boynuzlular yeryüzüne çıkalıberi dünyanın rahatı kaçtı...

MİLLİ ŞAMPİYONLAR

Amerikalı misafirlerimizden biri, memleketindeki boks maçlarından bahsederken:

— Bizde ağır sıklet şampiyonları çoktur, diyordu.

Dinliyenlerden Muammer Karaca:

— Bizde de hafif sıklet şampiyonları çoktur, dedi.

— Ya!

— Evet. Meselâ bakkallar, kasaplar, manavlar... hafif tartmakta şampiyondurlar...

YÜZ KARASİ

Pazar günü plâja gitmişler, vapurda, trende çekmedikleri sıkıntı, eziyet kalmamıştı. Arkadaşı bunu anlatırken:

— Kepaze olduk, birader, diyordu, kepaze!

Karaköy Eczanesi sahibi Hüsnü Arsan, güldü:

— Aldırma azizim, dedi. Âdettir: Plâja kim gitmiş de yüzünün akiyle dönmüştür.

AMELİYAT

Hafifliğiyle tanınmış bir kadın okuyucuya doktor apandisit ameliyatı yaptırmazsa hayatının tehlikeye gireceğini haber vermişti. Kadın, muayenehaneden çıkar çıkmaz Eyubî Ali Rıza Şengele rastlayınca telâşla sordu:

— Ameliyattan sonra acaba yeri görünür mü?

Üstad, gülümsiyerek cevap verdi:

— Orası sizin elinizde kızım!.

GÖRÜNEN KÖY...

Sporcu bir delikanlı tavlamak istediği toy bir kıza yüzme dersi vermeyi teklif ediyordu:

— İnanın bana! diyordu. Yüzme vücudü güzelleştirir, bacakları narinleştirir, çehreyi şirinleştirir...

Genç kız, cevap verdi:

— Size inanıyorum ama, gözüm balıkları, ördekleri de görüyor. Onları ne yapalım?

GAF

Tramvay Enspektörü Sezai Koçakurt miyoptur. Denize girerken gözlüğünü çıkarmıştı. Kumların üstüne yatmış, etrafı seyrederken, yanındaki yabancıyle ahbaplık etmek istedi:

— Şuradaki delikanlıyı görüyor musunuz? dedi. Ayağında pantalon var ama, kadın gibi saçlarını uzatmış.

Kum komşusu:

— Erkek değil o, benim kızım, dedi.

Sezai Kocakurt, hatasını tamir etmek istedi:

— Affedersiniz, beyefendi... Demesine kalmadı, öteki cevap verdi:

— Ben onun babası değilim, annesiyim...

SAYI 106

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Karıcığım, pek gümbür gümbür atladın, herkes ramazan topu zannedip oruç bozacaklar!

T.T POSTASI

S — Sevgili Teyzeciğim, mübarek ramazan ayına girdik, birçok hanımlarımız vücutlarını yeni moda elbiselere uydurmak, bellerini ince, kalçalarını şişman göstermek için rejim maksadiyle oruç tutmağa başladılar. Acaba siz de bu düşünce ile orucа başladınız mı, öğrenmek isyitorum. Ellerini -

C — Yavrum bellerini inceltmek için oruç tutan bayanlar evvelâ akidelerini zayıflatıyorlar demektir. Benim gibi tombulca olanlara tavsiye ederim, hiç olmazsa orucu modaya uydurmasınlar. Erkeklerimizde bu doymamazlık varken nasıl olsa ya-